
Femte Søndag efter Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Femte Søndag efter Paaske	4
5. SØNDAG EFTER PAASKE	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Femte Søndag efter Paaske

5. SØNDAG EFTER PAASKE

Prædikedag 5. SØNDAG EFTER PAASKE

Prædikedato 18. maj 1941

Prædiketekst Johannes 16,23-28

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P180541-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 44-50)

Femte Søndag efter Paaske.

Bed! siger Jesus. Det er hans korte Kommandoord. Det kan være sundt at huske sig paa, at Bønnen ikke alene er givet den Kristne som en Tilladelse, men ogsaa som en Befaling.

Thi der vil, for de fleste moderne Mennesker i hvert Fald, komme Tider i deres Liv, da de er ved at opgive Bønnen. Den naar ikke højere end til Loftet, synes de. Ja, sommetider naar den ikke nær saa langt; den tværtimod synker og trækker dem med nedad. Den aabner for et Væld af Protester; hvem skulde høre den Bøn? Gud? Hvad ved vi om Gud? Og er han deroppe, hvor skulde saa Han, der styrer Solene og regerer de evige Aander, kunne tage sig af *min* hule Tand? Hvad kan det nytte at bede? gaar Naturlovene ikke deres Gang? er mit Barns Lunger opædt af Baciller, kan Gud saa lade Barnet aande uden Lunger? Eller: jeg svigtede dengang; nu piner det mig, saa jeg er ved at miste min Forstand; kan Gud uden videre forære mig min Sjælefred tilbage? var det ikke umoralsk, om han gjorde det? bør jeg ikke være en Mand og bære Følgerne af min Synd? Eller ogsaa: jeg har bedt og bedt og bedt; blev jeg nogensinde bønhørt? jeg er kommen ind i en Blindgade; lad mig vende om, holde op!

Saadan og paa mange andre Maader kan det trætte Sind, naar det vil samle sig om Bønnen, i Stedet komme til at samle sig om Indvendingerne. Men ilde gør du, om Fristerens Læspen faar dig til at glemme din Pligt. Bed! siger Jesus, og har du ingen anden Grund til at gøre det end den, at han befaler det, saa er det vel ogsaa Grund nok for et Kristenmenneske. Derfor vær tro imod ham, vær lydig mod hans Ord! bed og bliv ved med at bede.

Skal vi spille et Par Øjeblikke paa at gaa ind paa dine Forstandsindvendinger mod Bønnen? Du ser ingen Forbindelse mellem den Almægtige og din hule Tand. Men forstaar du da ikke, kære Sjæl, at Gud er *saa* stor, at alt andet er lige smaat for ham. Fra Evighed til Evighed er han, og for den Evige er alt Tidens kun Bagatel. Om det er et Verdensriges Undergang eller Blodforgiftning i din Lillefinger, det kan, maalt med *den* Alen, komme ud paa eet. Kristendommens Paradoks er det, at Han, den ene Store, er levende interesseret i alt det smaa, har Hjerter for hele sin Skabning, for alt i sin Skabning. Begynder du nu at indse, at du gør Gud lille ved at mene om ham, at han er for stor til at kunne tage sig af Lapperier som dig?

Det er netop Kristendommens Gave til os, at vi har fri Adgang til Gud med alt, hvad der ligger os paa Sinde. Lad Birthe bede om, at Kanarifuglen maa komme sig, og lad Statsmanden bede om Retfærdighedens Sejr i det store Opgør mellem Folkene. Jesus glemte aldrig, at det i hans Barndom kunde knibe med Smørrationerne i Nazareth. Hvor er vi ham hengivne for, at da han skulde lære Disciplene sin Kernebøn, blev det ikke alene til de store Syner om Guds Riges Komme og Guds Vilje som Jordens Grundlov paa samme Vis som den er det hos de Salige i Himlen, men midt i alt det høje og fjerne disse jordnære Ord: og giv os i Dag vort daglige Brød.

Dernæst nævnte du Naturlovene. Hvad kender du til dem? Du har set et lille Stykke af Halen paa en enkelt af dem. Vær du forvissat om, at den om Hovedet har en Grime, hvis Reb ligger i Guds Haand. Hvad har vi ikke oplevet af Umuligheders Muliggørelse! for blot at nævne een: at vi kan staa i København og tale med Amerika. Hvor tør du gøre dig saa klog at bestride, at Cellevæv, som Sygdom har været Aar om at nedbryde, kan ved en eller anden Paavirkning opbygges paa en Nat? har endnu ikke Guds Ord lært dig, du tungnemme, at om Mulighedernes Grænse ved vi Mennesker intet, saa burde i hvert Fald moderne Videnskab have gjort det. — Og hvad især det menneskelige Legeme angaar, da staar vi over for en af Tilværelsens store Hemmeligheder i dets Spil mellem Aand og Jord. Jeg kunde nævne dig Eksempler paa, at mangt et Sygdomsanfald er blevet slaaet

tilbage gennem den aandelige Mobilisering, der hedder Bøn. I et kristent Samfund er det den Syge naturligt at søge til Gud om Helbredelse ad de to Veje, Gud har givet os: Lægen og Bønnen. Det er Pligtbrud at benytte den ene frem for den anden og den anden fremfor den ene.

Dernæst gav du mig et Eksempel paa, at det gik din Ære og Menneskeværdighedens ophøjede Navn for nær at bede Gud om Sjælefred i Stedet for at udstaa din Straf. Men du skal ikke selv bestemme din Straf. Lad Gud om den! Kun eet skal du være klar over: du er ikke skabt til at gaa til Grunde. Har du faaet væltet dig en Byrde paa, der vil knuse dig, da øver du ny Synd, om du lægger dine Veje uden om den Naade, der ud over al Forstand og Fortjeneste gør dig brugbar til Tjeneste igen.

Men saa var det, du sagde, at du er aldrig blevet bønhørt. Skam dig! Hvad ved du om det!

Bad du om din Elskede, og du fik hende ikke. Bad du om din Mands Troskab, og han sveg dig dog. Bad du om Sejr i Fristelse, og du faldt. Bad du om Omvendelse og Afgjorthed, og blev ved at være vaklevorn og uvis. Altsaa blev jeg ikke bønhørt, siger du; og jeg svarer dig atter: Hvad ved du om det?

Hvad ved du om, hvad din Bøn har sat i Gang? paa Jorden og i Himlen. Maaske din Bøn har beredt din Elskede Plads paa den af Stjernestolene, der staar nærmest ved din. Maaske din Bøn afvinder din Mands Utroskab en hemmelig Værdi, saa I skal finde hinanden igen i en Kærlighed langt dybere end jeres ellers var blevet, i en Trofasthed for evig. Maaske din Sejr i Fristelsen var blevet til Hovmod, altsaa Nederlag, mens dit Fald vil kaste dig ind i Guds Arme. Maaske Gud har Brug netop for Søgen og Uro hos *dig*, som han hos andre har Brug for Fasthed og Begrænsning. Hvad ved du, o Menneske? Intet ved du.

Jo, eet ved vi. Af Jesu egen Mund er det sagt os, at hvadsomhelst vi beder Faderen om i Jesu Navn, det vil han give os.

Og her er vi ved Kernen. Jeg kunde have sparet mig at gaa ind paa alle Protesterne; for naar det kommer til Stykket, betyder Protester ikke stort. Protester her er Goldhedens Børn. Spild ikke Tiden med at modbevise. Aandens Kamp vindes aldrig ved Forsvar; der maa Angreb til. —

Har du bedt i Jesu Navn? D. v. s. med hans Fuldmagt? Saadan at *han* kan staa inde for din Bøn?

Bønnen i Jesu Navn, det er Bønnen ud af *hans* Sind, det er Getsemanebønnen: giv mig det og det og det, jeg vil det saa inderlig gerne, dog ske ikke min, men din Vilje.

Min er Bønnen, *Guds* er Maaden at opfylde den paa.

Verden har et grimt Ord, et graat og bittert Ord, det hedder “at resignere”. “Oho,” siger Verden skadefro, “I Kristne kan nok bede, men I maa dog som alle vi andre vær’s god være rede til at resignere.”

Det er Løgn. Der har aldrig været en Kristen, der har resigneret.

At resignere, det er “at slaa sig til Taals; den haarde Skæbne vil ikke anderledes; vi maa finde os i det og gaa videre, saa godt vi kan.”

Men den Kristne, der beder sin Bøn i Jesu Navn, ved i Troen, at han bliver bøn hørt. Han bad om at beholde sin Hustru, hun blev stiv i hans Arme, hendes Læber blev blaa, hendes Øjne brast, de slog Laag over hende, hun blev kulet i Jorden, han ved, hun ligger dernede og raadner op. Og dog føler han sig ikke skuffet og snydt. Han ved, han er bøn hørt, han ved, at han en Dag skal holde hende i sine Arme, hvor hun for evig er hans. Saa forstokket er Kristendommen. Sandelig, dette er den Tro, der har overvundet Verden.

“Hvadsomhelst I beder om i mit Navn, det skal han give jer.” Giver han mig det ikke saadan, som jeg vilde det helst nu, saadan som jeg tænkte mig det, da jeg formede Ordene, han giver mig det i hvert Fald, for jeg har hans eget Guddomsord for, at hver Bøn, jeg beder i Jesu Navn, skal ende i “den fuldkomne Glæde”.

Den fuldkomne Glæde. Intet kan være mere modsat Resignation.

Saa svimlende Betydning tillægger Jesus Bønnen. Den giver os Magt over selve den Almægtige. Ved at indordne os under ham faar vi ham til at tjene os. Han, der styrer Stjernerne, lader sig styre af mig. “Det der og det der,” siger jeg til ham og peger, “dog først og sidst efter din Vilje.” Og han nikker og ler og tilbereder mig af den Bøn, jeg rækker ham, den fuldkomne Glæde.

Saadan er Bønnen i Jesu Navn. Jamen den kan jeg ikke bede, klager du. Saa bed, saa godt du kan. Bed i dit eget Navn, til Aanden har lært dig at bede i Jesu Navn. Bliv ved at bede, om du føler det aldrig saa fattigt. Raat sagt: kom ikke ud af Træningen. Ja, om du end føler dig helt udenfor, saa husk paa, at det kommer ikke an paa, hvad *du* føler. Bønnen er sig selv. Selv om du ikke kan følge den længere end til Loftet, kan den dog godt fortsætte til op over Stjernerne. Lad dig ikke friste til Overgivelse. Kan ikke andet stramme dig op, saa husk, den er ogsaa en Befaling. Bed, siger Jesus. Saa op, rejs dig, staa fast paa de slappe Knæ, løft de modvillige Hænder, kast Nakken tilbage, se op, helt op i Guds straalende Himmel. Og bed saa i Jesu Navn om alt, hvad dit Hjerte begærer, bed for dem, du elsker, for dit Land og din Konge, for Europa. Bed for dem, der lider, bed for de onde. Og bed for dig selv, bed for din Bøn. Bliver du ved at føle den lige træt og modløs — jeg tror det ikke, men selvom, hvad gør det, og at du ikke mærker, den naar sit Maal, naar bare den alligevel gør det.